

studiu biblic Cartea JUDECĂTORI (6)

III. Biruința asupra cărnii

Moab: tablou al cărnii

„Și fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului; și Domnul a întărit pe Eglon, împăratul Moabului, împotriva lui Israel, pentru că ei făcuseră rău în ochii Domnului. Și el a adunat la sine pe fiii lui Amon și ai lui Amalec și a mers și a lovit pe Israel; și au luat în stăpânire Cetatea Palmierilor. Și fiii lui Israel au slujit lui Eglon, împăratul Moabului, optsprezece ani. Și fiii lui Israel au strigat către Domnul și Domnul le-a ridicat un salvator, pe Ehud, fiul lui Ghera beniamitul, bărbat stângaci. Și fiii lui Israel au trimis, prin mâna lui, un dar lui Eglon, împăratul Moabului. Și Ehud și-a făcut o sabie cu două tăişuri, lungă de un cot, și a încins-o sub haina sa, la coapsa lui cea dreaptă. Și a adus darul la Eglon, împăratul Moabului. Și Eglon era un om foarte gras. Și a fost așa: când a terminat de adus darul, a dat drumul oamenilor care purtasera darul. Și s-a întors de la carierele de piatră de lângă Ghilgal și a zis: «Am o vorbă tainică pentru tine, împărate!» Și el a zis: «Tăcere!» Și toți cei care stăteau lângă el au ieșit de la el. Și Ehud a venit la el. Și el ședea în camera răcoroasă de sus, care era numai pentru el. Și Ehud a zis: «Am un cuvânt de la Dumnezeu pentru tine.» Și el s-a ridicat de pe scaun. Și Ehud și-a întins mâna stângă și și-a luat sabia de la coapsa dreaptă și a înfipt-o în pânțele lui. Și chiar mânerul a intrat după tăiș și grăsimea s-a închis peste tăiș, pentru că n-a putut scoate sabia din pânțele lui și ea i-a ieșit printre picioare. Și Ehud a ieșit în pridvor și a închis după el ușile camerei de sus și le-a încuiat. Și, după ce a ieșit el, au venit slujitorii și s-au uitat; și, iată, ușile camerei de sus erau încuiate. Și au zis: «Negreșit, își acoperă picioarele în camera sa răcoroasă.» Și au așteptat cât timp s-au jenat; și, iată, el nu deschidea ușile camerei de sus; și au luat cheia și au descuiat și, iată, domnul lor zăcea mort pe pământ. Și, pe când întârziiau ei, Ehud a fugit și a trecut de carierele de piatră și a scăpat la Seira. Și a fost așa: când a venit, a sunat din trâmbiță în ținutul muntos al lui Efraim. Și fiii lui Israel au coborât cu el din ținutul muntos și el era înaintea lor. Și el le-a zis: «Urmați-mă, pentru că Domnul a dat în mâna voastră pe vrăjmașii voștri, pe moabiți.» Și au coborât după el și au luat lui Moab vadurile Iordanului și nu lăsau pe nimeni să treacă. Și, în timpul acela, au bătut pe moabiți, cam zece mii de oameni, toți voinici și toți oameni viteji, și n-a scăpat nici unul. Și în ziua aceea, Moabul a fost supus sub mâna lui Israel. Și țara a avut odihnă optzeci de ani“ (Judecători 3.12-30).

Ce este carnea?

Dacă vorbim despre „carne“, nu ne referim la ceea ce este vizibil, la trupul nostru, ci la ceea ce este în noi, la eul nostru ca punct central al gândurilor și al căilor noastre în locul lui Dumnezeu. Această carne este în opoziție cu voia lui Dumnezeu și nu poate să-i placă (Romani 8.8). Ea nu este supusă legii lui Dumnezeu și vrea, dacă i se permite, să slujească „legii păcatului“ (Romani 7.25). S-a descoperit pentru prima dată în acest caracter, când Eva a întins mâna după fructul din pomul din care i se poruncise să nu mănânce și a crezut că prin aceasta va ajunge mai presus decât a creat-o Dumnezeu. EUL a devenit obiectul acțiunii ei și nu Dumnezeu. Din ziua aceea, lucrurile sunt la fel la toți oamenii care s-au născut în această lume; aceasta înseamnă că ei sunt conduși numai de propria lor iubire de sine și nu de dragostea lui Dumnezeu. Aceasta este natura fiecărui om nenăscut din nou.

Însă în aceia, care au crezut Evanghelia harului lui Dumnezeu, a avut loc o schimbare profundă; ei au fost născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu și au primit Duhul Sfânt. El locuiește în ei, așa că despre ei se poate spune: „Voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în

adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi“ (Romani 8.9). Ei au primit o viață și o natură nouă, care nu face din EU punctul central și conținutul tuturor gândurilor lor, ci dorințele și speranțele lor se îndreaptă spre Dumnezeu.

Fiecare dintre noi, care este mântuit, a primit această natură nouă cu viața ei. Totuși, carnea rămâne în noi și numai dacă umblăm în Duhul vom fi liberi de robia plăcerilor cărnii (Galateni 5.16).

Moabiții ca imagine a cărnii

1. Începutul lor a fost rău (Geneza 19.37)

2. Ei au fost excluși din Adunarea lui Dumnezeu (Deuteronom 23.3; Neemia 13.1)

3. Trebuiau nimiciviți pe deplin; când sunt amintiți pentru ultima dată în Scriptură, se spune: „... Moabul va fi negreșit ca Sodoma ... un pustiu pentru totdeauna“ (Țefania 2.9)

Cu privire la carne citim în Noul Testament: „... ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.29), iar în Vechiul Testament: „Sfârșitul oricărei fapturi a venit înaintea Mea“ (Geneza 6.13).

„Numai pentru sine“

Găsim însă și alte indicii care spijină gândul că în Eglon și în moabiți avem un tablou al cărnii. Eglon avea o cameră răcoroasă pe acoperiș, un loc al comodității și al distracției, iar el o avea numai pentru sine (3.20).

Într-o scurtă propoziție vedem descoperirea întregului caracter al cărnii. De la un capăt la celălalt, numai egoism; nu are nimic ce ar putea da lui Dumnezeu; gândurile, speranțele și năzuințele se rotesc în jurul ei. Tot ceea ce are, este „numai pentru sine“. Nu am descoperit în noi deseori această realitate îngrozitoare, cum carnea a încercat să iasă în evidență atunci când ne-am așteptat cel mai puțin la aceasta? Să presupunem că am făcut un lucru bun; dragostea și simpatia au fost motivația pentru acel lucru; însă abia a avut loc fapta, că s-a și furișat acest gând josnic: „Ce vor gândi acum ceilalți despre MINE?“ Am lucrat poate mult pentru Domnul, însă în loc să rămânem smeriți, pentru că a fost numai har faptul că am fost folosiți, în adâncul inimii noastre este numai laudă și triumf, ca și cum lucrarea ar fi fost făcută prin propria noastră putere. Când lucrarea noastră a fost o nereușită, am fost descurajați nu pentru că Domnul a fost dezonorat, ci pentru că noi nu am strălucit așa cum am sperat. Când cineva a făcut ceva mai bun decât noi sau ne-a întrecut în dăruire, cunoștință și aptitudini, îndată au venit asupra noastră gânduri de rivalitate și de invidie. În toate aceste cazuri a fost carnea, care în mod josnic și de neîmbunătățit își revendică totul „numai pentru sine“. Cât de bine ar fi dacă noi toți am primi o impresie adâncă despre toată urâciunea ei și ne-am îndepărta cu dezgust de ea!

Carnea nu are nici un drept asupra celor credincioși

Moabiții nu aveau nici un drept asupra lui Israel, dar cu toate acestea vedem că Eglon și-a instalat tronul în Cetatea Palmierilor, în orașul care era poarta spre țara făgăduită – orașul pe care Dumnezeu l-a luat cu braț puternic pentru poporul Său; Eglon domnea asupra lui Israel din acest loc și îi impunea tribut. Astfel, ceea ce numai Dumnezeu avea drept asupra lui a ajuns în mâinile împăratului Moabului. Cât de mult se aseamănă aceasta cu starea a mii de creștini! Carnea nu are nici un drept ca să ne conducă, pentru că „nu suntem datori cărnii, ca să trăim potrivit cărnii...“ (Romani 8.12); nu îi suntem nicidecum datori, căci ea nu dorește altceva decât să devină totul și să-L pună pe Hristos deoparte.

Noi suntem pe deplin îndreptățiți să ignorăm pretențiile ei și să umblăm în Duhul; și totuși, așa cum Eglon a obținut de la Israel ceea ce aparținea numai lui Dumnezeu, tot așa creștinii pun deseori la dispoziția cărnii timp, gânduri și putere și uită complet că Scriptura spune: „Dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duh, omorâți faptele trupului și veți trăi“ (Romani 8.13).

Am vrea să reținem bine acest adevăr și să-l accentuăm: dacă suntem creștini și carnea ne domină, ea este un uzurpator al tronului, un dictator ilegal, căci: „voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi“ (Romani 8.9). După ce am crezut Evanghelia mântuirii noastre, Duhul lui Dumnezeu și-a făcut locuință în noi. Pecetluirea Duhului Sfânt înseamnă că Domnul Își revendică pentru Sine tot ce a răscumpărat prin sângele Său. Misiunea Duhului în noi este acum ca să dea la o parte EUL și să răstoarne pentru totdeauna domnia cărnii prin aceea că Îl face pe Hristos subiectul cel mai înalt al simpatiilor noastre.

Putem fi siguri: carnea nu va renunța de bunăvoie la sceptrul ei și va încerca mereu să-și revendice drepturile. „Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia“ (Galateni 5.17).

J.T.Mawson